

Александър Кирилов

Вратите

Улиците бяха пусти, пусти и червени. Стъпките ми оставаха по тях, като следите на отшелник, отрекъл се от света в последните му дни. Дори и въздуха беше наситен с едно чувство за... безвремие. Минах покрай поредния ъгъл, харесах си къща, извървах късата жълтеникава алея и пристъпих към вратата. Театрално почуках, а вратата зейна отворена, досега не бях намерил затворена. Влязох и разгледах антрето. Отпечатьците от ботушите ми бледо се виждаха под утрешните лъчи.

Полуразпаднали се шкафове и останките на старинен стенен часовник. Разбутах с крак изпочупените дървесини и с усмивка на лицето извадих измежду тях потъмнял сребърен писец. Беше гравирен. С любов от Ева. Усмивката се свали от лицето ми. Набързо огледах и другите стаи, но бързо загубих интерес, мирисът на смърт отпъждаше дори и такива като мене. Вдигнах оръфаният сак, в който събирах съкровищата си и поставих вътре писеца, погледът ми попадна върху нахсаните ми ръкавици. Беше време за нови дрехи... както и ботуши. Измъчено пристъпих навън и огледах къщата за сбогом, вятъра продължаваше да вее с пълна сила, стигащ до костите, снега почти бе изчезнал, но вятъра, вятъра не прощаваше никому. Стъпка след стъпка, бавно закрачих надолу по Търновска улица, надолу към купчината съборетини, които наричах дом. Денят бе свършил за мене.

Понякога се събуждам и се мразя. Не заради поредния кошмар, плод на затормозеното ми съзнание, с тях се свикваше. Събуждах се и е мразех, мразех всичко в себе си. Мразех факта, че съм нахален, себичен и на моменти пълен егоист. Мразех се, защото оцелях, защото не умеех да виждам напред в бъдещето, нито да разтълкувам настоящето. Мразех това, което съм бил, което станах, и в което бавно, но устремено се превръщах. Мразех вятъра. Бавно се надигнах изпод много юргани и одеяла и се изправих, всички други или все още спяха, или доста умело се правеха на такива. Обух разпокъсаните си дънки и навлякох първите попаднали ми подръка връхни дрехи. Огледах се и с носталгия съзрях старите ми верни ботуши. Скрих ги под леглото си, като стар приятел, чакащ с нетърпение деня на следващото ни приключение. С прикрито удоволствие обух новите си обувки, за които бях дал нечий стар спомен, едно от съкровищата ми. В джоба ми дори дрънчаха достатъчно пари за няколко дена храна, рядък лукс в тези времена. Това беше света на оцелелите. Нямахме място за пияници, наркомани, болнави или единаци, нямаше свят за тях. Не бяха покосени от бомби или от облаци смърт, не бяха жертвите на полудели бунтари или обезумели диктатори, липсата ги беше погубила, както бе правила стотици години преди това на

забравени от Бога места. Отказах се да мисля, имаше ли значение, това е било в едно друго време, в един свят на възможности и надежди, несъществуващи и пропилени.

Дооблякох се, нахлузих шапка върху главата си и излязох от невъобразимата постройка от метал, която гальовно наричахме дом. Слава на войниците, хах! Ако не бяха малцината оцелели сред тях, все млади момчета от близките села, едва ли и този град щеше да е нещо повече от поредния спомен за миналото. Те направиха тези „жилища“, като сглобиха останките от къщи, фургони, дори камъни от мостовете по невидан начин, показаха ни как да орем, сеем и жънем, как се пече хляб, как се прави ракия, и най-важното – как ден след ден да се събуждаме от поредния кошмар и да продължаваме напред. Те ни дадоха причина да живеем, въпреки, че някои от тях загубиха собствените си причини. Стъпките ми отекваха по калдаръма, чакаха ме толкова много непроучени улици, къщи и врати, толкова много съкровища и спомени.

Отварям поредната врата и се усмихвам, няма гласове – само вятърът фучи през празните стаи и реди безкрайните си симфонии на ридания и тъга, ирония и безкрай. Смехът ми отеква през смълчаната къща, и се чудя, кога ли ще намеря вратата, водеща към друг свят, далеч от този кошмар... при нея. Вятърът се бе засилил, улиците пак бяха засипани със сняг. Бавно се тътрех, вледеняващия бриз ме прорязваше като острието на меч. Спирам се под една козирка и се сгушвам на една пейка. Спи ми се.

КРАЙ

© Александър Кирилов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11803>]